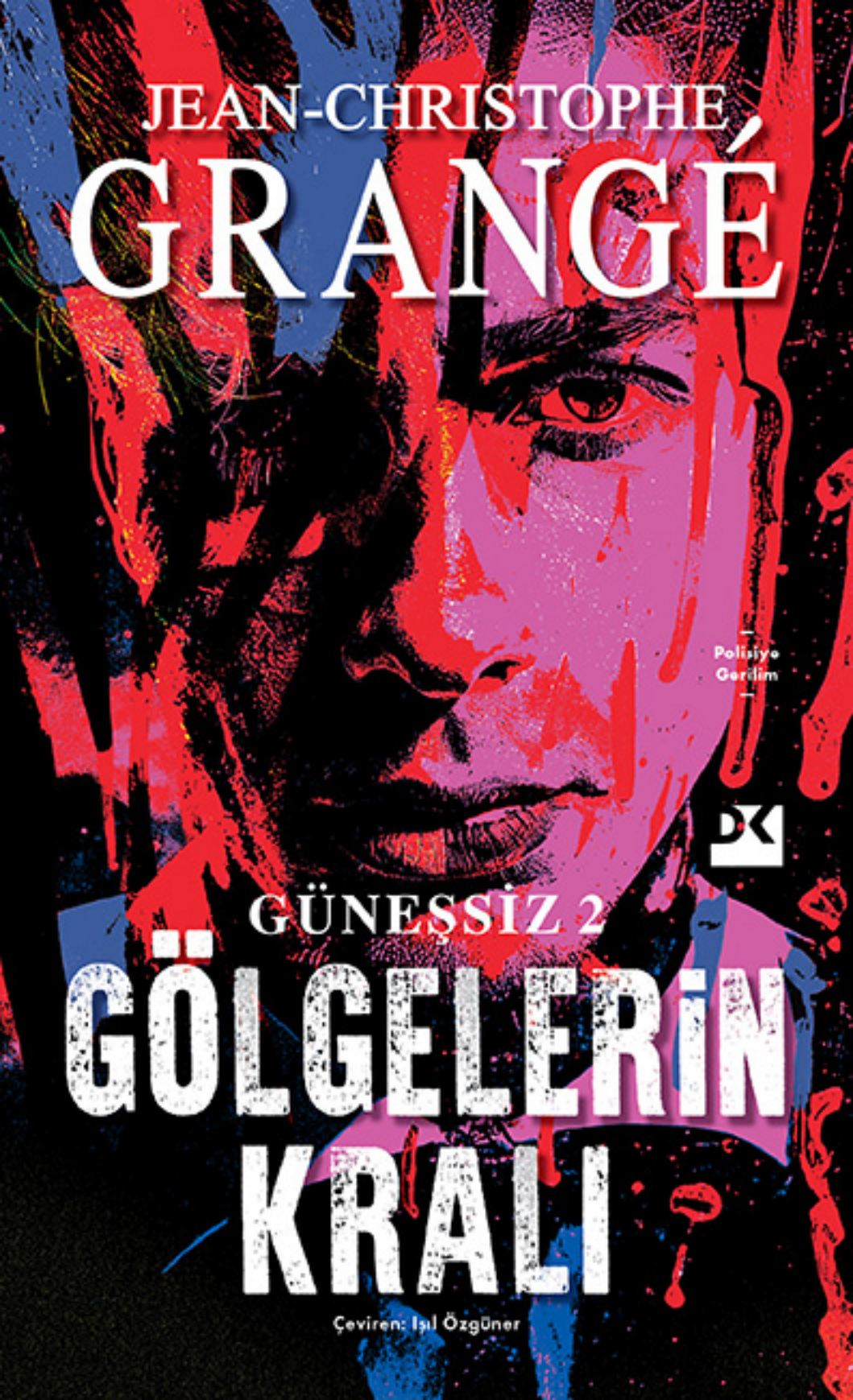

JEAN-CHRISTOPHE
GRANGÉ

Polisiye
Gerilim

.. GÜNEŞSİZ 2

**GÖLGELERİN
KRALI**

Çeviren: İsl Özgüner

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kızıl Nehirler	Kaiken
Taş Meclisi	Lontano
Leyleklerin Uçuşu	Kongo'ya Ağıt
Kurtlar İmparatorluğu	Ölümler Diyarı
Siyah Kan	Son Av
Şeytan Yemini	Küllerin Günü
Koloni	Mermer Adam
Ölü Ruhlar Ormanı	Kızıl Karma
Sisle Gelen Yolcu	Güneşsiz: Cehennem Diskosu

GÜNEŞSİZ GÖLGELERİN KRALI

Orijinal adı: Sans Soleil: Le roi des ombres

© Éditions Albin Michel, 2025

Yazan: Jean-Christophe Grangé

Fransızca aslından çeviren: Işıl Özgüner

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2025 / ISBN 978-625-5683-19-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Develaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Güneşsiz Gölgelerin Kralı

Jean-Christophe Grangé

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Işıl Özgüner

I

Villa Darna

1986, Ocak başı

Marcel Caroco'nun Atlantik Okyanusu'na bakan *riyad*'ının terasında, Heidi Becker tırnaklarına oje sürüyordu. El tırnaklarına değil, ayak tırnaklarına. Kafasını boşaltmasına yardım eden, ruhuna iyi gelen bu işe bayılıyordu. Fırçayı tırnağın üzerinde kaydırıyor, boyuyor, sonra tekrar başlıyordunuz...

Tozpembe.

Şeker pembesi.

Yavruağzı.

Mercan pembesi.

Fuşya.

Nihayet kırmızıda karar kıldı. Ama bunda da tereddüde düştü:

Mercan kırmızısı.

Kan kırmızısı...

Evet, bunu seçecekti.

Hela Katili'nin, namı diğer Palalı Canavar'ın bir çıplaklar kasabasında (bunu belirtmek gerekir), bir binanın tepesinden düşerek ölmesinin üzerinden üç buçuk yıl geçmişti. Eşcinsel dünyası bu üç yılda büyük bir değişim geçirmişti.

Gey kanserinin, yani artık AIDS denen hastalığın ortaya çıkmasından bu yana kimsede gülecek hal kalmamıştı. Eğlencelerin ve aşırılıkların zamanı değildi. Herkes kendini sakınıyor, birbirine kuşkuyla bakıyor, korkuyordu...

Heidi de kendi açısından dans pistlerinden, disko ışıklarından uzaklaşmış, akıllı uslu bir öğrenci olmuştu. Hâlâ Nanterre'deydi ama şehrin en uç noktasında Fransa'nın, La Folie, "Delilik" adı verilen en çirkin kampüsündeydi – adı da, çirkinliği de uydurma

değildi. Para mı? Manevi vaftiz babaları Georges Galvany ile Marcel Caroco ona ihtiyacı olanı veriyorlardı. En tuhafı da Fransız devletin de yardım etmesiydi. Bir yetim ve siyasi mülteci olarak –her yönden kazançlıydı– her türlü yardımdan, makul bir eğitim bursundan yararlanma hakkı vardı.

Anlayacağınız, Heidi sorumluluklarını yerine getirmek zorundaydı. Üç yıl boyunca iktisadi ve idari bilimler derslerini takip etmişti. En sıkıcı bölümlerden birini seçtiğini biliyordu ama ne yaparsınız... Yolun böylesine çileli olacağını hiç düşünmemişti. Yine de tüm engelleri aşarak önlisansını, ardından da lisansını, neredeyse sadece zekâsı sayesinde almıştı.

Diplomasiyla ne yapacaktı? Fakülteye devam mı edecekti? İş mi arayacaktı? Daha da iyisini yapmak –ve bursunu devam ettirmek– için yüksek lisans programına yazılmış ama daha kitabın kapağını açmamıştı.

Bunun dışında? Tek eğlencesi, yazın Galvany’nin Ramatuelle’deki villasına, kışın da Caroco’nun Tanca’daki villasına yaptığı seyahatlerdi. Ama bu cennet gibi yerlerde bile acı olaylar peşini bırakmamıştı. AIDS’in yol açtığı yıkımlara tanıklık etmişti: hastalar, ölümler, gözyaşları. Neşeli gruplarının dağılarak azaldığını görmüştü. Salgın hastalığın en sevilen, en tatlı arkadaşlara piyango gibi vurduğunu görmüştü.

Sonuç olarak bu kış, Villa Darna’da (Arapçada “evimiz” anlamına geliyordu) sadece ikisi vardı: Caroco ve Heidi. Noel’i şöminenin başında kendi içlerine dönmüş bir vaziyette, biraz da geçmişi yâd ederek kutlamışlardı. Reklamcı da değişmişti. O ısıldayan soytarı, tüm belagatini ve mizah anlayışını bir kenara bırakmıştı. Artık tumturaklı sözler söylemiyor, kimseyi teşvik etmiyor, slogan üretmiyordu. Tersine ciddiyetle, yumuşak bir tavırla konuşuyor, hatta zaman zaman susuyordu...

Her şeye rağmen Heidi burada olmaktan mutluydu. Bu *riyad*’a bayılıyordu. Hava soğuktu. Gökyüzü maviydi. Donuk güneş ve beyaz duvarlar, dilde tebeşir tadı... Tek parça halindeki bu çatı terasını seviyordu – zemin, duvarlar ve sedirler aynı beyaz çimentodan örülmüştü: Denize 180 derecelik bir açıyla uzanan dingin bir süreklilik içinde bir araya getirilmişler gibiydi.

Heidi üzeri seramik karoyla kaplanmış taş bankında oturuyordu.

Kaşındıran kaba yünden başlıklı bornozuna¹ sarınmış, ince işçilik gerektiren meşgalesine eğilmişti; sadece el ve ayak parmakları bu iri ilmekli gri yumağın dışında kalmıştı.

Fırçayla oynarken korkuluğun üzerinden, devrilmiş bir kesmeşeker kutusunu andıran medinesiyle² Tanca Körfezi'ni ve onun karşısında da Cebelitarık Boğazı'nın belirlediği İspanya kıyılarını görüyordu. Fena değildi. Ama işini de bırakmıyordu. O an ciddiyet, büyük bir dikkat ve sessizlik zamanıydı. Soğuk, her şeyi tüm inceliğiyle ele geçirmişti.

Peki Tanca'yı seviyor musun?

Bazı şeylerini çok, bazı şeylerini daha az. Örneğin panjurların, pervazların rengi. Pastel yeşil. Lavanta mavisi. Fuşya. Kolunuzu uzatsanız karşı duvara değeceğiniz kadar birbirine yakın duvarların oluşturduğu kaldırımsız daracık sokaklar. Bunlara bayılıyordu. Ve duvarları saran o begonviller, küçük deliklerden fışkıran o gülhatimliler, ayaklarınıza dolanan sarı, kırmızı, turuncu mine çiçekleri... Nanterre'den çok farklıydı; orası kesin.

Ama Heidi'nin nefret ettiği şeyler de vardı. Genel olarak halkı. Arap ruhunu hiç anlamıyordu – Arap mı, Berberi mi, yoksa sadece Faslı mı olduklarını dahi bilmiyordu. Her neyse, onlara kanı ısınmamıştı. Hem de hiç.

Onları tanımadığını söylemeliydi. Şimdiye kadar kendisine taş atan çocuklar, o geçerken ağızlarını kapayan kadınlar ve onu görmezden gelen hizmetçilerden başka kimseyle teması olmamıştı. En kötüsü de o yağcılık ile ani saldırganlık karışımıydı. Faslılara nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu ama ne kadar kibar olurlarsa o oranda da tehlikeli olduklarını hissediyordu...

Terasta ayak sesleri duyuldu. Kalın bir cellabe giymiş, başının üzerinde iki boynuz oluşturan gri saçlarıyla Caroco'ydu gelen. *La Beauté du diable'* daki³ Michel Simon'a benziyordu.

– Her şey yolunda mı tatlım?

Reklamcı, Heidi'nin karşısına, onun bankıyla dik aç oluşturan banka oturdu. Kızın, Caroco'nun yüzüne baktıkça duyduğu

1. Kuzey Afrika'da giyilen başlıklı, geniş, kısa kollu üstlük. (ç.n.)

2. Medine: Kuzey Afrika şehirlerinin eski Arap mahallelerine verilen isim. (ç.n.)

3. 1950 Fransa-İtalya ortak yapımı fantastik drama filmi. (ç.n.)

şaşkınlık hiç azalmamıştı. İçten içe duyduğu hayranlık da öyle: Caroco, böyle bir suratla nasıl oluyordu da erkeklerin hoşuna gidebiliyordu?

Kötü niyetlilere göre, bunun nedeni paraydı ama onlar reklamcının bambaşka bir karakteri olduğunu anlamıyorlardı. Cazibesi *blast*⁴ gibi esiyor, önüne geleni alıp götürüyor, sürüklüyordu. Üstelik bir de zengindi, öyle mi? Kimsenin bundan şikâyet edecek hali yoktu.

Ama yine de altları torbalanmış o gözleri, yassı burnu, adi deriden bir boks eldiveni gibi görünen kaba çenesi ve yumuşak dudakları yok muydu! Ve bütün bunların üzerinde diken diken, dağınık saçları. Gerçekten de kutusundan fırlayarak güldüren bir şeytandı adeta. Çat!

– İyi misin, sıkılmıyorsun ya?

Heidi başını yana eğip Anna Karina’nın *Çılgın Pierrot*⁵’daki⁵ nakaratını şakımaya başladı:

– “Ne yapabilirim? Ne yapacağımı bilmiyorum...”

– Musevi olduğumu biliyor muydun?

– Hayır.

– *Marrano* bir aileden geliyorum.

– O nedir?

– 16. yüzyılda din değiştirmeye zorlanan İspanya, Portekiz ya da Türkiye’deki Sefaradlar.

– Aaa... dedi Heidi tırnaklarını boyama işine geri dönerek.

Caroco sırtını kamburlaştırarak iç çekti:

– Anlayacağın, ailem Musevi iken üç asırdır Katolik’miş gibi davranıyor. (Bıyık altından güldü.) Belki de tam tersidir, bilemiyorum artık...

Karadan, yani medineden esen soğuk rüzgâra kafa tutan bir sessizlik oldu. Heidi ayak tırnaklarıyla işini bitirmemişti, fırça tırnaklarının üzerinde kayıyor, oje bas bas bağıırıyordu... Kendini yaptığı işe öylesine kaptırmıştı ki, bir başka alizenin gelmekte olduğunu fark etmemişti, sıcak, samimi, yürekten gelen bir rüzgâr...

– Seninle bir şey konuşmak istiyorum...

4. Patlama, çok kuvvetli rüzgâr. (ç.n.)

5. 1965 Fransa-İtalya ortak yapımı film. (ç.n.)

Heidi küçük fırçasını oje şişesine yerleştirdi. Havada aseton kokusu dalgalanıyordu. Hafifçe baş döndüren bu kokuyu seviyordu. Caroco, onun tüm dikkatini kendisine vermesini bekliyordu.

Heidi ellerini dizlerine doladı, üzerinde kaşındıran bornozuyla, ne olduğunu bilmediği bir işin üzerine eğilmiş gibi duruyordu hâlâ.

– Konu nedir doktor? diye sordu şakacı bir tavırla.

– Tam üstüne bastın, diye karşılık verdi Caroco hüzünle gülümseyerek.

Heidi kaşını kaldırdı.

– Ben hastayım tatlım.

– Hiç fark etmedim.

– Endişelenme, yakında fark edilecek... *obvious*.⁶

Heidi iliklerine kadar dondu. Basmakalıp bir söz olsa da hissettiği tam olarak buydu. Etinin, kemiklerinin içine işleyen dondurucu bir soğuk...

– Nasıl bir hastalık? diye sormayı göze aldı, anlamamış gibi.

– Tahmin edemiyor musun?

Heidi'nin benzi attı. Caroco cellabesinin kolunu kıvırdı. Kolu-
nun ön kısmında kabuk tutmuş ısırik izlerine benzeyen kahverengi
lekeler vardı. Arkasında rengi pembeye dönen medine denize uza-
nıyordu.

– Kaposi. Ama aynı zamanda zatürree ve bağışıklık yetersizliğine
bağlı başka enfeksiyonlar da var.

– Zayıflamadın ama.

– Hayır. Herkes gibi benim de elimden bir şey gelmez.

Güneşten yanmış Heidi'nin aklında bir sürü düşünce serbest
elektronlar gibi her yana savruluyordu. Caroco'nun bu kış neden

6. Besbelli. (çn.)

kimseyi davet etmediğini, bu son iki haftanın neden bir inzivaya benzediğini, reklamcının neden suskunlaştığını bir anda anlayıverdi.

– Doktorlara görünmedin mi?

– Bir sürüsüne. Hepsi AIDS olduğu konusunda hemfikir, en azından bunu söyleyebilirim. Bu berbat hastalığa karşı yapılacak hiçbir şey yok.

– Hiç değilse rahatsızlıklarınla ilgileniyorsun değil mi?

– Elbette. Mümkün olduğunca uzatma isteği, insanın kendisinden daha güçlü.

Heidi bacaklarını banktan aşağı sarkıttı.

– Paris’e dönmemiz lazım.

– Anlamadın. Dönmemiz için hiçbir neden yok.

– Kendini bırakamazsın.

– Bırakırım güzelim. Burada, senin yanında ölmeyi tercih ediyorum.

Heidi kasıldı.

– Üzgünüm, dedi sert bir ses tonuyla, ben sıramı savdım.

Caroco güldü.

– Federico’ya sonuna kadar baktın, biliyorum. Altımı temizlemeni istemiyorum senden ama...

– Ama ne?

– Birkaç hafta daha burada kalabilirsin, değil mi?

Heidi dehşete düşmüştü. AIDS üç senede modern zamanların ve-bası, cüzamı, bir hastayla aynı havayı solumanın bile insanı öldüre-ceği, bulaşıcı bir felaket haline gelmişti. En azından söylenen buydu.

Heidi buna tam olarak inanmıyordu. Federico’ya aylarca bakmış ve hasta olmamıştı. Bununla birlikte bir kez daha Rus ruleti oynamaya niyeti yoktu. Söz konusu bile olamazdı.

Caroco şaka yapmayı göze aldı:

– Birlikte yatağa hiç girmedik ama vasiyetime gireceksin.

– Böyle konuşma.

Caroco onun elini tuttu. Derisi o kadar kuruydu ki, deri değiştirmekle olan bir yılan sanırdınız.

– İstedğim gibi konuşurum. Ölüm mahkûmlarına tanınan bir ayrıcalık bu. Başka bir şey daha var...

– Ne?

– Beni hepsinden daha fazla yaralayan bir şey.

- NE?
- Paris'te yayılan bir söylenti. Duymadın mı?
- Uzun zamandır dışarı çıkmıyorum.

Caroco nihayet Heidi'nin elini bırakarak seramik duvara sırtını dayadı. Kollarını, kafelerdeki suni deri sedirlerde oturan kodamanlar gibi iki yana açmıştı.

- Salgın varsa bunu tetikleyen bir şey vardır.
- Anlamadım.
- Hastalığı Paris'e birileri getirmiş olmalı.
- Yani?
- Yani ABD'ye çok seyahat ettim ve Paris'in yarısıyla yattım, diğer yarısından hiç bahsetmiyorum bile...
- AIDS'i Paris'e senin getirdiğinden mi şüpheleniyorlar?
- Böyle boktan söylentiler var, evet. Hasta olduğum biliniyor. Federico'yla, Cauteleux'yle ve şu anda Paris'te hasta olanların hemen hepsiyle yattığım biliniyor.
- Ama bu...
- Mantıklı değil. Gerekçeleri sadece duydukları korku. Bu korkunç şeyi ABD'den getiren, sadece ben olabilirmişim.
- Ama bu türden varsayımlar için çok erken. Hastalığın ilk olarak nerede başladığı bile bilinmiyor.
- Tekrarlıyorum, bu sadece dedikodu. Hasta olduğumu bile bile korunmadan ve kimseyi uyarmadan herkesle yattığımı da söylüyorlar. Her yerde bana ters ters bakıyorlar. Sadece vebalı değilim, aynı zamanda suçlu bir vebalıyım. ABD'de benimle aynı durumda olan bir hastadan bahsettiler bana. Doktorlar ona "hasta sıfır" diyorlarmış. Tamamen yanlış bir söylem, çünkü sıfır dedikleri aslında, "*out of California*"nın⁷ "o" harfi. Efsaneler böyle doğuyor işte... Ben de onun Paris'teki vekiliyim.

Heidi söyleyecek bir şey bulamıyordu. Homoseksüel çevreyi avucunun içi gibi biliyordu. Onları dedikoduculuk konusunda yeryüzündeki en büyük ödüle layık görmek, kesinlikle onurlarını kırarak bir şey değildi. Bugün onlara üç kelime etseniz, ertesi güne bir kitap yazarlardı.

Zavallı Caroco... Heidi birden geri vitese aldı: Yaşlı aslan kendisini seçtiği için gurur duymalıydı.

7. Califonia dışından. (ç.n.)

Bu defa Caroco'nun elini tutan o oldu.

– Yanındayım, dedi kati bir tavırla.

Caroco yine gülmekle yetindi.

– Sana seçme şansını tanımadığımı söyleyebiliriz... Seni rehin aldım.

– Çünkü ne karar vereceğimi önceden biliyordun.

Reklamcı, Heidi'nin saçlarını karıştırdı.

– Tanrım, küçücük kafanın içine böyle bir beyni kim koydu?

Heidi haç çıkardı.

– Bunu büyük patrona sor.

– Bundan dolayı O'na minnet duyuyorum ama şu an için bana çok kötü davranıyor.

– Ben buradayım, yanında kalacağım.

Heidi bu biraz tumturaklı sözler üzerine, bir *bis repetita*'nın⁸ parçası olduğunu düşündü. Federico'dan sonra, büyük Marcel...

– Bir şey daha... diye mırıldandı Caroco pozisyonunu değiştirerek.

Dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini kavuşturmuştu.

– Senin saflığını seviyorum...

– Federico'yla yaptığımız tüm o saçmalıklardan sonra mı? diye kahkahayı bastı Heidi.

– Ufak günahlar. Bunun altında tertemiz bir ruh olduğunu hep biliyordum.

Bu son kompliman Heidi'yi şaşırttı – çünkü o da aynı şekilde düşünüyordu. Üçkâğıtçılıklarına ve çevirdiği kirli işlere rağmen eski Katolik ideallerinden asla vazgeçmemişti.

– Bu saflık benim için çok kıymetli. Günahlarımı temizliyor.

– Günahların mı? Onlar için benim gibi bir kızdan çok daha fazlası gerekir diye düşünüyorum...

– Dalga geçme. Çok büyük hatalar yaptım.

– Ne gibi hatalar?

– Yakında öğreneceksin. Ve umarım, o zaman ben burada olmam...

– Haydi ama anlatsana!

Umacı kılıklı adam cevap vermek yerine ellerini kalçasına vurarak ayağa kalktı.

8. Tekrarlanan şey. (ç.n.)

– Haydi, gidip bakayım kuskus ne durumda?

Heidi'nin ağızı açık kalmıştı. Az önce bir uçuruma –tahmin edilemeyecek denli derin bir günah kuyusuna– değip geçtiklerini tahmin ediyordu.

– Her halükârda, dedi Caroco omzunun üzerinden, bir kitap yazabilirsin.

– Ne kitabı?

– *Hasta Sıfır'la Son Tatilim.*

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Villa Darna iki kat üzerinde yükselen daracık bir yapıydı. Kireç duvarları ve şarap rengindeki zemin döşemesiyle kırmızı beyaz bir tür kule gibiydi. Caroco'nun Paris'teki çılgın malikânesine kıyasla mütevazı bir evdi. Zeminde yemek odası, mutfak ve avlu vardı. İlk katta iki oda ve bir banyo. İkinci katta da ev sahibinin, çatı terasına açılan özel odası.

Heidi'nin en sevdiği yer avluydu. Kırmızı ve zümrüt yeşili Fez mozaik taşlarıyla döşenmiş, Mağrip tarzı kemerlerle çevrili, en azından bir duvarı gür sardunyalarla kaplı küçük bir iç avlu. Ortasından küçük bir çeşme sırıldıyordu. Sağ tarafta kocaman bir incir ağacı vardı; Heidi yazın petank topu kadar iri incirleriyle bu ağacı kaslı bir sporcuya benzetiyordu. Bahçe mobilyaları, bu devasa ağacın gölgesinde nargile ya da nane çayı içmeniz için size kollarını uzatıyordu.

Caroco'yla yaptığı tuhaf konuşmadan sonra Heidi kendi odasına gitmişti. Hatta helezoni merdivenden inerek kaçmıştı. Duvarlarda ne zaman elini gezdirse şöyle düşünüyordu: Burası bir kule değil, deniz feneri...

Odasına girince anahtarı iki kere döndürerek kapısını kilitlemişti. Palalı Canavar olayından sonra bunu alışkanlık haline getirmişti. Odanın basitliğini seviyordu. Bir yatak, bir cibinlik, kıpkırmızı iri döşeme taşları, çarşaf beyazlığında duvarlar, koyu ahşaptan, bezemesiz birkaç mobilya. Ve tabii ki nerede olduğumuzu unutmamamız için yerel eşyalar: işlemeli bakır bir tepsi, bir halı, hasır bir sandık, çanak niyetine mavi sırlı bir kâse.

Bir lombozdan daha büyük olmayan açıklık, çatılar ve pencerelerle dolu kasbaha⁹ bakıyordu; soluk ve yumuşak renkler tuhaf bir biçimde hiç de yumuşak olmayan sömürge döneminden kalmaydı...

9. Kasbah: Kuzey Afrika'da etrafı surlarla çevrili eski kentlere verilen isim. (ç.n.)

Haydi, biraz da gözlere –ve kulaklara– keyif verecek birkaç renk tonu sıralayalım: naneyi ve suluboya resimleri çağrıştıran su yeşilleri; yürekleri burkan çay gülü pembeleri; gözlerin derinliklerine işleyen ve parmakları lekeleyen çivit mavileri; bir tür öfkeye yol açarak midenizi ağrıtan patlıcan morları... Heidi başını küçük pervazın içine sokup gökkuşağı gibi rengârenk panjurları, kapıları, kuruması için asılmış cellabeleri seyrettiği bu gözlem noktasına bayılıyordu.

Ama bugün pencereden tarafa bakmadı bile. Haberi sindirmek için yatağında dertop oldu. Caroco hastaydı, Caroco ölüme mahkûmdu... Onun gibi önemli, komik, ağzı çok iyi laf yapan birinin ölebileceğine inanamıyordu. Yıkılmış bir dev, evet.

Heidi bu defa nasıl davranmalıydı? Kafası resmi işlemlerle, hastane, naaşın ülkeye götürülmesi gibi sorunlarla dolmuştu bile.

Kum torbaları kadar kocaman yastıklarına başını gömdü ama her zamanki gibi ağlamıyordu. Hak ettiğini bulmuştu işte. Neden kendisine ait olmayan, homoseksüellerin dünyasının dışına çıkamıyordu? Onun gibi geylerin yanında kalan kızlar cepheden uzakta, intikal alanına sığınmış, kırılğan savaş kaçaklarıydı... Çünkü gerçek muharebeden, aşk ve ihtiras savaşından hep uzak durmuştu. Neden peki? *Cevabını biliyorsunuz.*

Buna bir başka sendrom daha ekleniyordu: baba yerine koyduğu erkekler. Doğruya doğru, Caroco'lar ve Galvany'ler hayatında bu rolü oynuyordu. Hayırsever vaftiz babaları, Platonvari akıl hocaları, Pygmalion'ları.¹⁰ Hayır Pygmalion demek doğru olmazdı, çünkü kimse onu ne biçimlendirmişti ne de etkilemişti. *Bana para verin, gerisini ben kendi başıma hallederim.*

Ama işte, sevgili olmayan sevgililerden ve kendisiyle kan bağı olmayan babalardan inşa edilmiş bu eğreti yapı, iskambil kartlarından yapılma bir kule gibi çöküyordu. Hiç şaşırtıcı değildi: Oyunda hile yaparsanız, kaybetmeye mahkûmdunuz.

Bir kez daha kendine sordu. Caroco'yu burada, hastanesi bile olmayan bu şehirde nasıl tedavi ettirebilirdi? Bu konuda bilgi alması lazımdı. Caroco'nun patolojik belirtileri tam olarak nelerdi? Hangi ilaçları kullanıyordu? Bu konuda konuşmaları şarttı, o...

10. Romalı şair Ovidius'un *Dönüşümler* adlı eserinde geçen heykeltıraş. Hayalindeki kadını temsil eden bir heykel yapar ve ona âşık olur. (ç.n.)

JEAN-CHRISTOPHE GRANGÉ

1961'de Fransa'da doğdu. Çeşitli haber ajansları ve gazeteler için çalıştı. *Paris-Magazine* için bilimsel röportajlar hazırladı. Bütün dünyada ve Türkiye'de aylarca çok satanlar listesinden inmeyen *Kızıl Nehirler*, *Taş Meclisi*, *Leyleklerin Uçuşu*, *Kurtlar İmparatorluğu*, *Siyah Kan*, *Şeytan Yemini*, *Koloni*, *Ölü Ruhlar Ormanı*, *Sisle Gelen Yolcu*, *Kaikou*, *Lontano*, *Kongo'ya Ağrı*, *Ölümler Diyarı*, *Son Av*, *Killerin Günü*, *Mermir Adam*, *Kızıl Karma* ve *Günışığı: Cehennem Diskosu* adlı kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Bir katil, başka bir katili saklayabilir...
Çözölmüş bir vakanın gölgesinde,
hâlâ bir kor yanmaya devam ediyor.
Tanca'nın dar sokaklarından Afrika
ormanlarının karanlığına uzanan
av sürüyor: Swift, Ségur ve Heidi
dört yıl sonra ilk cinayetin kökenine
dönmek zorundalar...

"Damardan Grangé. Ama daha da iyisi. Konusunu aşan bir başarı"

Le Parisien

